

Traja svätí králi z Východu – pohania, ktorí uverili. A čo dnešní pohania?

Ivan Blahodej

6. januára 2023 ✙ Cirkev Spoločnosť

6. januára slávime výročnú pamiatku sviatku Troch kráľov, ktorých privolala hviezda - mimoriadny nebeský jav - k Ježiškovým jasliam nielen preto, aby sa Mu klaňali, ale zvlášť preto, aby sa skrze nich aj pohanské národy dozvedeli, že už prišla spása sveta, že „hl'a prišiel panovník, ktorý v rukách má kráľovstvo, moc a panovanie“, ako to predpovedal prorok Malachiáš (3,1).

Zdroj: wikimedia commons

Kto boli títo sv. traja králi? Sv. písmo ich volá mudrcmi od východu, čiže magusmi (Mt 2,1), ktorí sa zaoberali vedami, bežnými v tej dobe, ako filozofiou, lekárstvom, hvezdárstvom a vykladaním snov. Staroveké legendy o nich písali ako o kráľoch. A mohli byť aj kráľmi, lebo v tom čase bolo málo učených ľudí, a skoro každé väčšie mesto malo svojho kráľa. Ale oveľa závažnejšie je rozjímať o tej veľkej milosti, ktorou ich Boh obdaril, že súčasne s pastiermi mohli uvidieť Spasiteľa a hlásať svetu Jeho príchod! Ako sa to stalo?

Spomenul som už, že títo mudrci spomedzi ostatných vied pestovali aj hvezdárstvo. Pozorujúc v noci hviezdy, stala sa im nápadnou jedna mimoriadne veľká hviezda, ktorá sa pohybovala iným smerom, nie ako iné hviezdy. Bola jasnejšia a mala žiarivý veniec, ukazujúci istý smer. Zdalo sa, že sa blíži k nim a že ich volá. A oni, hoci nevedeli jeden o druhom, vstali a išli. Iba najstaršiemu z nich, Melicharovi, zjavil sa okrem hviezdy vo sne aj anjel a zvestoval mu, že sa narodil Kristus, ktorý bude veľkým v Izraeli a väčšieho nad Neho ani nebude. Vstali a išli, a hviezda ich predchádzala a spojila ich najprv dohromady. Dvaja mladší, Gašpar a Baltazár, prijali Melicharovo vysvetlenie o význame hviezdy, ktorá ich zaviedla až do Jeruzalema.

Či túto hviezdu videli aj iní? Ťažko uhádnuť. Terajší hvezdári tvrdia, že to bola vlasatica (kométa) a že sa znovu zjaví o dvetisíc rokov po Kristovom narodení. Či sa zjaví, to neviem, ale isté je, že nebude nikoho volať k Spasiteľovej kolíske!

Mňa prekvapuje a srdce mi naplňuje obdivom tá obrovská viera v srdciach pohanov! Je pravda, že aj medzi pohanmi sa našli ľudia, a nájdu sa aj teraz, ktorí túžia po spravodlivosti, po spasení duší, hoc nepoznajú k tomu vedúcu cestu. Je pravda tiež, že aj medzi pohanov presiakla zvesť o Božom sľube, danom izraelským patriarchom, že im zošle Spasiteľa. Ale tento sľub ich neviazal.

Avšak bolo povinnosťou s najväčšou radosťou prijať Božské dieťa všetkým Jakubovým potomkom, boli však oddaní mamone a lakomstvu. Ako vysoko nad nimi stáli tí pohania, ktorí so živou vierou v srdci prišli a klaňali sa Pánovi, hoc nevideli iné, iba úbohé, zimou sa trasúce dieťa v jasličkách, a predsa sa Mu klaňali, obetujúc Mu srdcia aj dary.

Z tohto máme všetci čerpať poučenie. Mudrci z Východu, povzbudení hviezdou a poučení snom, vydali sa na nebezpečnú cestu; vystavili sa dravým zverom, lupičom a ubíjajúcemu teplu, aby mohli vidieť z Neba zoslané Dieťa a pokloniť sa Mu. O ktorom ani len to nevedeli, či prišlo spasiť aj ľudí mimo vyvoleného národa. Teda ďaleko bývajúci cudzinci prišli a blízko bývajúci členovia vyvoleného národa, účastníci Božieho sľubu spali, ba správali sa nepriateľsky voči Vykupiteľovi, až napokon Ho zniesli zo sveta tou najpotupnejšou smrťou!

A či to nie je aj obraz terajšej doby?! Či aj medzi terajšími kresťanmi niet mnoho horších od pohanov, obyvateľov Ázie a Afriky? Úbohí kresťanskí černosi – ako čítame to v časopise *Katolícke Misie* – idú dňom-nocou, na diaľku 20–40 kilometrov, aby mohli prijať Spasiteľa, prebývajúceho vo Svätej Eucharistii, zatiaľ čo mnohí synovia a dcéry Cirkvi, od mala vychovávaní vo viere, si Ho ani nevšímajú, hoc by ich to nestálo nijakú námahu, len niekoľko krokov. Neprestajne volá z bohostánku: „Čakal som, či príde voľakto, čo by ma potešil, a nenašiel som nikoho!“ – Alebo na inom mieste: „Medzi svojich som prišiel, ale ma neprijali. Lež, ktorí ma prijali, dal som im moc stať sa Božími synmi!“ A neutiekajú sa k Nemu, hoc sú kresťania, a nie hmotným ziskom zaslepení židia.

A keď niektorí aj prídu, to len tak, akoby sám Spasiteľ by mal byť povďačný im, že sa uponížili k Nemu! Ó, nevďak! Ó, ľudská zaslepenosť! Žiada sa mi mať hlas, silný ako hrom, žeby som mohol zahrnieť do uší nevďačníkov: Nevidíte, zaslepenci?! Ježiš vám dal všetko: krásny, mladý život, svoju krv, svoju lásku, podporu v dočasnom živote, milosť, aby ste mohli získať život večný – a vy, bezcitní hriešnici, zdráhate sa dať Mu lásku svojich, hriechmi zašpinených srdc!

Nemôžeme pochopiť a divíme sa tomu, že 14 rokov po svetovej vojne (*originálny článok vyšiel pôvodne v roku 1933, pozn. red.*) zaľahla na svet takzvaná hospodárska kríza a chudoby, biedy bolo viac, ako bolo pred ňou. Ale majetky sú vo väčšej miere sústredené v rukách jednotlivcov, ako predtým, napriek tomu, že už roky pracuje takzvaná demokracia na delbe majetkov. Hľadáme príčinu, no nemôžeme ju nájsť.

A vec je pritom zrejmá ako na dlani! – Svet stratil vieru! – Kde niet viery, niet ani lásky, ale lakomosti, závisť až prílišná hojnosť! Kto má možnosť, hrabe majetok k sebe, netrápiac sa o to, či miesto toho tisíce blížnych bude mať čo položiť do úst, lebo kde niet viery, niet ani svedomia! Kto verí v Boha, dá istú časť majetku chudobe, už či v spôsobe mzdy za prácu, či v spôsobe podpory. Keby to tak všetci robili, majetok by sa podelil, a nebolo by niekoľko tisíc prebohatých ľudí a bedárov na milióny!

Sv. traja králi ako prví uverili v spásu sveta a prví obsiahli večnú slávu. V deň, venovaný ich pamiatke, pozdvihnime srdcia k nim, prosíme ich, aby nám vyprosili u Boha milosť obrátenia moderných pohanov.

A prestane kríza!

Článok vyšiel pôvodne v časopise Kráľovná svätého ruženca č. 1/1933, do elektronickej podoby bol spracovaný Dominikánskou knižnicou, pre zverejnenie na stránke christianitas.sk bol čiastočne upravený redakciou Christianitas.sk.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/traja-svati-krali-z-vychodu-pohania-ktori-uverili-a-co-dnesni-pohania/>